

BĚH PRO ADRU

Do chráněného bydlení docházejí už roky za našimi klienty dobrovolníci z ADRY. Víme, že jejich činnost je mnohem širší a máme od nich informace z první ruky. A tak jsme se dozvěděli, že v neděli 27. 5.2018 pořádají ve Stromovce běh, jehož výtěžek je určen pro malého chlapce s postižením. To jsme nemohli nechat jen tak.

Z chráněného bydlení se pro tento běh rozhodly dvě účastnice – sl. Marcela a sl. Lenka, které jsem do Stromovky nejen doprovodila, ale běh s nimi i absolvovala. Byla možnost si vybrat běžet 1km nebo 5km. Naše volba byla jasná, (občas) známe svoje limity! Netušila jsem ale, že i volbou kratší trasy jsem přesto svoji kondici kapánek přecenila. Zaregistrovaly jsme se, uhradily startovné, rádoby skromně jsme přijaly poděkování od naší známé dobrovolnice Hanky, že jsme přišly akci podpořit, pyšně si nalepily přidělená čísla na trička.

Pak jsme chvíli pozorovaly cvrkot před vyhlášením startu naší trasy. Lidí valem přibývalo, během půl hodiny se plac zaplnil. K tomu hrála reprodukováná moderní hudba, která sváděla alespoň k poklepávání nohou, když ne rovnou k tanečním kreacím, a navozovala uvolněnou atmosféru. Účastníci by se dali rozdělit do dvou skupin: buď rodiny s dětmi nebo skutečně namakaní běžci. Když jsem viděla maminku, jak se se svým pětiletým chlapcem před během rozcvičuje, pomyslela jsem si skoro pohrdavě: „Ti to nějak prožívají. Vždyť kilometr je jen kousek!“ Po startu jsem ale brala tato slova zpět a naopak si vyčítala, že jsem se k nim nepřidala. Startovalo se v 10:30hod. Chtěla jsem klientky při běhu vyfotit, ale sl. Marcela mi brzy ukázala záda. Sl. Lenka se rozběhla s nečekanou vervou.

Už asi po 30metrech jsem cítila nesmírnou tíhu ve stehnech. To jsou ty nepřipravené svaly! Vděčně jsem se přidala ke slečně Lence, která svůj běh zpomalila. Zvolily jsme nakonec taktiku indiánského běhu – chvíli jít, chvíli běžet. I přes to jsem funěla, jako kdybych nosila cement. Vůbec netuším, jakými hezkými kouty parku trasa vedla, protože moje (ne)fyzička mě zcela ovládla a donutila mě řešit jen svoje základní životní funkce, tedy abych to vůbec udýchala. Během trasy nás hecovali dobrovolníci, kteří strážili na různých stanovištích, aby si někdo trasu omylem nezměnil. Do cíle jsme přibíhali mezi posledními, přesto nám všichni fandili tak moc, jako bychom byli první běžci, kteří se v tomto závodě vynořili ze zatáčky. Byly nám předány medaile a mohly jsme se jít občerstvit do stánku.

Při odchodu jsme ještě vyzkoušely doplňková sportovní stanoviště: chodit po natažené gumě mezi stromy a zkusit si tak rovnováhu. Sl. Marcela to zvládla s mojí lehkou oporou, já jsem naopak potřebovala Marcelinu oporu takového rázu, že bych ji snad svojí tíhou zamáčkla do země. Cítily jsme se krásně uvolněně, bylo to celkovou atmosférou akce a taky asi vyplavenými euforigeny po tom našem zdravém pohybu. Při cestě ze Stromovky jsme potkaly dobrovolníka, který si připravoval stanoviště na pětikilometrové trase. Uznale jsem nahlas vyjádřila obdiv nad běžci, kteří tudy poběží, trasa mi připadala děsně dlouhá. Dobrovolník kromě milého úsměvu a díky za naši účast (toho se prostě nikdy nenabažím) nadhodil: „Třeba ji příští rok poběžíte taky.“ A tak si říkám: Hmm, to je výzva!